

Δεν έχω επιχειρήματα, δεν έχω αποδείξεις, όλα μου είναι μαχητά.

Η Αρχιτεκτονική μπορεί να «παίζει» ανάμεσα στην Επιχείρηση και την Επιστήμη με ό,τι, από το παιχνίδι αυτό, μπορεί να προκύψει.

Μπορεί στην αντίστιξη αυτή να αναγνωρίσει κανείς στοιχεία και από το θεμελιώδες ερώτημα της εναλλασσόμενης ταυτότητας μεταξύ Μορφής και Περιεχομένου, ενός έμβριου Πολυ-πράγματος, όπως θα ήταν μια Πόλη.

Θα 'λεγα πως μου λείπουν αποδείξεις, ελπίζοντας σε μια παραγωγική, εποικοδομητική διαδικασία.

Έτσι, με την εκδοχή της Πόλης ως Τέχνης των Σχέσεων και με ένα σύντομο αναδομητικό βήμα στο σώμα της, θα εστίαζα στον ιστό που συσχετίζει Πρόσωπα-Πράγματα-Περιστατικά για να πω ότι αυτό το μεταβαλλόμενο ενδιαμέσο της υλικής ασυνέχειας είναι το πρωτεύον δομικό υλικό, που μεσολαβεί και συνέχει το οικιστικό σώμα.

Προτείνεται ο όρος *αρχιτεκτονικό έργο και δημιουργία χώρου*, αντί του όρου *χωρική παραγωγή και παραγωγή χώρου* αντίστοιχα.

Ο αρχιτεκτονικός χώρος, σε αντιδιαστολή με το χώρο του ευκλείδιου στερεώματος, που είναι αδιάστατος, έχει την ικανότητα να αυξομειώνεται, ανάλογα με την ανθρώπινη ουσία που τον κατοικεί, σαν έκδοχο κάθε ατομικής και συνειδητής έκφρασης.

Ο χώρος, που απ' όπου και να τον αποσπάσει κανείς θα βρει μέσα του κάτι απ' όλα του τα συστατικά, μπορεί να δώσει απαντήσεις και στα προβλήματα της παθολογίας του Πολυ-πράγματος και καταπιάνεται με καθετί που θεμελιώνει και ξεθεμελιώνει –κυρίως– τις κοινωνίες, καθώς μπορεί να σταθεί χωρίς ίχνος αμηχανίας σε ζητήματα κάθε κλίμακας, όπως π.χ.:

Οι ορίζοντες της πόλης δίνουν ορατότητα συνόλου σε μερικά περιστατικά διαρκείας.

Πώς τους επηρεάζει η ηγεμονική αρχιτεκτονική πράξη.

Τι έχει ως ίχνη στο σώμα του ένα μερικό σύνολο, στις παρυφές της Βαλκανικής, για να μπορεί να φανεί η σημασία του προσφυγικού παλίμψηστου στην Αττική.

Τι βαθμό συνεργασίας με το φυσικό δεδομένο έχει διαθέσει η προσέγγιση στο βαθύ παρελθόν της Αττικής.

Όπως και άλλα...

ΝΙΚΟΣ ΓΑΖΕΠΗΣ Αρχιτέκτων Μηχανικός.